

пулсиране на всички цигани, „за да се освободи територията на страната изцяло и завинаги от тази напаст“. Към щаба на имперската полиция в Мюнхен през март 1899 г. е създадена Информационна служба за регистрация и проучване на циганското население. Алфред Дилман, служител в Мюнхенската полиция, публикува през 1905 г. книгата си *Zigeunerbuck* („Книга за циганите“), в която изнася подробности за близо 3500 цигани и други чергари. До 1925 г. информационният център разполага с 14 000 досиета на циганите и техните семейства от цяла Германия.

Две години след идването на власт на нацистката партия **Нюрнбергските закони** третират циганите, наред с евреите, за граждани „втора класа“. Създадени са концентрационни лагери за чергари в градовете Кьолн и Гелзенкирхен през 1935 г. Уседналите цигани също са интернирани. През 1936 г. е основан Отдел за расова хигиена и биологично изследване на населението под ръководството на **Роберт Ритер**. Ролята му е да проучва, регистрира и класифицира циганите като чистокръвни или метиси. Първите масови арести са от 13–18 юни 1939 г.; следва интерниране на циганите в концентрационни лагери. През октомври същата година е създаден Национален център за борба с циганската заплаха. През 1940 г. е предприета политика на „прочистване“ на Германия от циганите, която започва с депортирането на 2800 цигани в окупираната Полша. През март 1943 г. нацистите депортират близо 10 000 цигани – роми и синти – в концентрационния лагер в **Аушвиц**. Изчислено е, че 15 000 от тях, или три четвърти от циганското население в Германия, умират в Аушвиц и в други концлагери.

След края на Втората световна война оцелелите цигани срещат трудности при получаването на **репарации** като компенсация за преживените страдания. През 1956 г. Оскар Розе основава организацията Съюз на преследваните по расови причини немски граждани, които не са с еврейско вероизповедание; това е първата организация на синти и роми. През 1979 г. **Съюз на немските синти** е призната за представителна организация на всички синти; сред членовете ѝ има и такива, които не са синти.

След 1945 г. в Германия идват да търсят работа много роми от Югославия; други пристигат като бежанци от Полша и Румъния – това обяснява увеличаването на броя на циганите в страната. В Хамбург **Рудко Кавчински** основава **Ромски национален конгрес**, който да представлява интересите на покъсно пристигналите роми в Германия.